

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια ιστορία που την ήξερε όλος ο κόσμος

Francisco Hinojosa (Μεξικό)

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια ιστορία που την ήξερε όλος ο κόσμος. Στην πραγματικότητα δεν ήταν μία μόνο ιστορία αλλά πολλές, που άρχισαν να γεμίζουν τον κόσμο με παραμύθια για ανυπάκουα κορίτσια και πονηρούς λύκους, κρυστάλλινα γοβάκια κι ερωτοχτυπημένους πρίγκιπες, έξυπνους γάτους και μολυβένια στρατιωτάκια, φιλικούς γίγαντες και εργοστάσια σοκολάτας. Γέμιζαν τον κόσμο με λέξεις, με ευστροφία, με εικόνες και παράξενους χαρακτήρες. Καλούσαν τον κόσμο να γελάσει, να θαυμάσει, να τις ζήσει. Του έδιναν νόημα. Κι από τότε, οι ιστορίες αυτές συνεχίζουν να πολλαπλασιάζονται και να μας λένε χίλιες και μία φορές «Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια ιστορία που την ήξερε όλος ο κόσμος...»

Όταν διαβάζουμε, λέμε ή ακούμε ιστορίες, ασκούμε το μυαλό μας όπως περίπου θα κάναμε αν έπρεπε να το γυμνάσουμε για να μείνει καλλίγραμμα. Σίγουρα, κάποια μέρα, χωρίς ούτε καν να το καταλάβουμε, μια από τις ιστορίες αυτές θα ξανάρθει στη ζωή μας, προσφέροντάς μας δημιουργικές λύσεις σε εμπόδια που θα συναντούμε στο δρόμο μας.

Όταν διαβάζουμε, λέμε ή ακούμε ιστορίες, συνεχίζουμε κι ένα πανάρχαιο τυπικό που διαδραμάτισε θεμελιώδη ρόλο στην ιστορία του πολιτισμού: τη δημιουργία κοινότητας. Οι πολιτισμοί, οι περασμένες εποχές και γενιές έρχονται μαζί με τις ιστορίες αυτές να μας πουν πως είμαστε όλοι ένα, οι Ιάπωνες, οι Γερμανοί, οι Μεξικανοί. Εκείνοι που έζησαν τον δέκατο έβδομο αιώνα κι εμείς οι σημερινοί, που διαβάζουμε τις ιστορίες μας στο διαδίκτυο. οι παππούδες, οι γονείς και τα παιδιά. Οι ιστορίες ικανοποιούν όλους τους ανθρώπους με τον ίδιο τρόπο, επειδή, μολονότι έχουμε τεράστιες διαφορές, βαθιά μέσα μας είμαστε όλοι πρωταγωνιστές των ιστοριών.

Αντίθετα με τους ζωντανούς οργανισμούς που γεννιούνται, αναπαράγονται και πεθαίνουν, οι ιστορίες, ξεχειλίζοντας από γονιμότητα, μπορούν να γίνουν αθάνατες – ιδιαίτερα οι παραδοσιακές που έχουν τη δυνατότητα να προσαρμοστούν στις συνθήκες και στον περίγυρο όπου λέγονται ή ξαναγράφονται. Είναι ιστορίες που, όταν αναπαράγονται ή ακούγονται, μας κάνουν συν-δημιουργούς.

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν επίσης μια χώρα γεμάτη μύθους, ιστορίες και θρύλους που μεταδίδονταν επί αιώνες από στόμα σε στόμα, φανέρωναν την ιδέα της δημιουργίας τους, αφηγούνταν το ιστορικό τους, μοίραζαν τον πολιτιστικό τους πλούτο, κινούσαν την περιέργεια κι έφερναν χαμόγελα στα πρόσωπα. Ήταν και μια χώρα όπου πολύ λίγοι άνθρωποι μπορούσαν να έχουν βιβλία. Αλλά η ιστορία αυτή έχει αρχίσει ν' αλλάζει. Σήμερα, οι ιστορίες φτάνουν ακόμα και στις πιο μακρινές γωνιές της πατρίδας μου, του Μεξικού. Και, βρίσκοντας αναγνώστες, οι ιστορίες αυτές εκπληρώνουν το ρόλο τους δημιουργώντας κοινότητες, οικογένειες ή άτομα που έχουν περισσότερες δυνατότητες να βρουν την ευτυχία.

Francisco Hinojosa